

Fra usikkerhet til fast jo

12

Etter AT Skog hadde svingt sparekniven i 2003 gikk Eli Bjorvatten fra fast jobb som skogbruksleder til ambulerende engasjementer i foreningen. Da det dukket opp en sikker stilling i Vegvesenet, mistet skogbruksbransjen en dame som egentlig gjerne ville blitt. Men hvem bytter ikke engasjement i fast jobb som i tillegg er 150.000 kroner bedre betalt?

Eli Bjorvatten hoppet av i 2005 etter nær enn ti år i skogeiersamvirket. Hun er nå seksjonssjef i Vegvesenet med bedre betingelser og bedre lønn.

AV LINE VENN

Eli Bjorvatten begynte i skogbruket i 1994. Hun har jobbet for Telemark og Nidarå tømmeralslag før hun ble skogbruksleder i Gjerstad og Søndeled, da AT Skog ble dannet. Men under nedskjæringene i 2003 mistet hun sin faste stilling. Hun var imidlertid heldig å få et vikariat som utmarkskonsulent. Senere fikk hun andre engasjementer – først som skogbruksleder igjen og deretter tilbake til utmarkskonsulentstilling. – Jeg trivdes egentlig veldig godt i skogbruket, men det ble så usikkert å ikke ha fast stilling. Jeg følte hele tiden på at jeg måtte forsvare jobben min. Da jeg nærmet meg førti ønsket jeg en mer stabil arbeids situasjon, forteller Bjorvatten.

Bred erfaring

Så da Vegvesenet søkte etter seksjonsleder i 2005, var det naturlig for Bjorvatten å søke.

I forrige nummer skrev Norsk Skogbruk at flere skogbruksfunksjonærer har gått til andre bransjer med bedre vilkår.

Eli Bjorvatten og Espen Viken er to av dem. (Se også neste side.)

Funksjonærene forsvinner fra skogsamvirket. Etter det Norsk Skogbruk erfarer lokker lønn og karrieremuligheter både i andre deler av næringen, men særlig utenfor skogbruket. Direktør i Viken, Svein Haare som har mistet tre skogbruksledere i vår, bekymrer seg imidlertid ikke.

Stadig flere skogbruksfunksjonærer skifter jobb, mange til andre bransjer...

Funksjonærene «rømmer» skogsamvirket

Av LINE VENN

Funksjonærene forsvinner fra skogsamvirket i stor skala. Med det mener jeg at det nå begynner å minne mer om gjennomtrekk. Det kan være det er sant for næringen å ha litt mer folk ut og inn, men poenget er at slik har det ikke vært før. Tidligere har det nesten bare vært nedbemanning og pensjonering som har gjort at folk har sluttet i foreningene.

Det sier Anne Karin Løberg. Hun har vært leder av skogsamvirkingsgruppa i privat sektor i Naturvitene i tre år før hun ga seg videre i våren. Og hun mener å se en utvikling på dette området i løpet av denne perioden.

Jobbflykt

Møsen har hatt en fluke av skogbruksplanleggere den siste tiden, blant annet til bedre betalte jobber i andre bransjer.

Viken har mistet tre skogbruksledere siste halvåret og Glommen mister halvparten av sine kvinnelige skogbruksledere før en del av tilbake, forteller Løberg. Hun er også leder av Jenter i Skogbruket (JIS) og har derfor et spesielt fokus på de kvinnelige skogbrukerne i næringen. Selv sluttet hun som gjødselarbeider i AT. Plan i disse dager og blir landbruksrådgiver i Skien, riktignok et jobbbytte hun forklarer med ønske om forandring i større grad enn lønnsopp. Men hun har også allerede «mistet» tre kolleger i samarbeidsnæringen i AT Skog tidligere i vår.

– Tre mann av fem har sluttet sammen sannslig, noe slike har

jeg ikke sett før i skogsamvirket. De tre har gått til bedre forhold i kommunale stillinger og under skogbransjen, forteller Løberg.

Lønn og karriere

Løberg ser at jobbkifte i skogbransjen har sammenheng med mangelen på arbeidskraft i våren, men hun mener likevel næringen må ta innover seg trenden med svak rekruttering til både jobber og studier. Og hun mener det er naturlig å knytte dette opp mot bransjens lønns- og karrieremuligheter.

Ikke problem

Dette er imidlertid ikke direktør i Viken Svein Haare, enig i. Det skal mer til enn en avskalling på tre mann i løpet av våren for å bemerke ham.

– Av en stab på 35 har vi mistet tre. Disse har vi nå rekruttert

erstatning for. Dette opplever jeg som en naturlig utvikling og i alle fall i et helt arbeidsmarked som nå.

Var det sannslig å få nye? Var det mange søkere?

– Nja, vi har sikkert hatt bra søkning, uten at jeg har vært direkte involvert i prosessen. Det har ikke vært noe problem å erstatte de tre.

Haare mener det ikke kan snakkes om noe gjennomtrekk i bransjen og mener man må påregne noe mer bevegelse i arbeidsmarkedet enn før.

– Men det er ikke veldig mye. Jeg føler ikke at det er noe problem, men det er et mer struktureringsmarked, påpeker han.

Attraktivt i Viken...

– Da var ikke lønnsnivået og karrieremulighetene i bransjen legger en demper på rekrutteringen?

6-2007

– Det er riktig at lønnsnivået ikke er så høyt i bransjen, men jeg synes Viken har gjort mye med det siden vi ble Viken. Etter nedbemanning har lønnsnivået blitt bedre på de som er igjen, sier Haare som mener å kunne vise til en ansettelsesutvikling. – Selv om lønnsnivået er lavt i forhold til andre næringer, mener jeg Viken kan tilby interessante oppgaver for de som har skogutdannning. For disse vil vel både jobbe i næringen når de har undanstet seg slik. Der har Viken høyt med og litt høyereknollagiske lønninger de siste årene som bare vilke attraktivt på unge søkere, understreker Haare.

Han mener også denne utviklingen har ført til bedre produktivitet som også har vist inn på lønnsutviklingen.

Vil derimot ha flere studenter

Men om ikke søkingen til skogbrukslederstillingene i Viken bekymrer Haare, gjør den generelle søkingen til skogbruksutdanningsdne. – Jeg er engstelig for at tilgangen på arbeidskraft skal bli for liten etter hvert. Og det prøver Viken å jobbe med, blant annet sitter vi i grupper som forsøker å påvirke politikk i ansettelse når det gjelder skolestruktur og undanning i skogbruk og naturbruk, avslutter Haare.

Vikens direktør Svein Haare ser ikke gjennomtrekk i bransjen som noe problem

14

6-2007

Jobb og 50% mer lønn

– Jeg hadde hatt med Vegvesenet å gjøre i AT Skog-jobben, så de kjente litt til meg. Og når eiendomsseksjonen med et større landbruksmiljø trengte sjef, passet jeg inn, forklarer Bjorvatten.

Etter over ti år i skogeiersamvirket hadde hun i 2005 avansert til litt under 300.000 kroner i lønn. Vegvesenet tilbød henne 450.000 og etter halvannet år i jobben har hun gått opp ytterligere.

Det var nok ikke Bjorvattens skogbruksutdanning fra Brandbu som var utslagsgivende, egentlig søkte de etter en jordskiftekanndidat. Men Bjorvatten har også annen erfaring. Hun har sittet i fylkeslandbruksstyret, ledet Jenter i Skogbruket i fem år, hatt en del styreverv sentralt, sitter i kommunestyret og formannskapet i Vegårshei kommune.

– Bakgrunnen som skogbruksplanlegger har dessuten gitt meg god erfaring i verdiberegning og

erstatning av grunn, legger Bjorvatten til.

Utfordrende generasjonskifte

Bjorvatten følger med i skogbruksnæringen, selv om hun har skiftet jobb. Og hun er bekymret for utviklingen.

– Jeg kjenner jo til situasjonen i bransjen og at skogeierforeningene opererer med driftsunderskudd, men skal du ha dyktige folk, må du kunne betale for dem. Og da mener jeg man må ta en større del av finansinntektene. Det er klart at noen populære stillinger får du alltid besatt, men skogbruksnæringen har flytt litt for lenge på at de har interessante stillinger. Det er godt miljø i skogbruket, men lønn er også viktig, mener Bjorvatten. Med høyere tømmerpriser siste halvåret tror hun på en bedring av situasjonen.

Bjorvatten peker også på utfordringen skogeiersamvirket står overfor med et relativt nær

forestående generasjonskifte – kombinert med få søkere til skogbruksstudiet. – Jordskifte derimot har rekordoppslutning. Det er ikke lenge siden det var motsatt, men unge ser hvor man får jobb, hvor det er muligheter og på lønnsnivået, påpeker Bjorvatten.

Springbrettet

Bjorvatten tror det er sunt at folk skifter jobb innimellom. Men nå ser hun en tendens til gjennomtrekk av yngre som bare bruker skogbruksnæringen som et springbrett.

– En ting er rekruttering, en annen sak er å beholde folk. Vegvesenet betaler for eksempel etterutdanningskurs ved UMB (Univeristetet for miljø- og biovitenskap). Det er viktig å gjøre noe for å beholde ansatte og bevare et godt miljø, mener Bjorvatten. I tillegg slenger hun på et hjertesukk om kvinner i skogbruket.

– Først og fremst er det altfor få kvinner i skogbruket. Jeg har dessuten truffet mange kvinner med skogbruksutdanning som sliter med å få jobb i næringen. Men jeg ser også en tendens til at kvinner trekker seg bort i fra den. Appellerer kanskje ikke skogbruket til kvinnelige søkere og hvorfor... undrer Bjorvatten til slutt. Et spørsmål næringen kanskje bør ta inn over seg, mens Bjorvatten trygt kan gå tilbake til arbeidet sitt på Vegvesenets kontorer uten å måtte bekymre seg for engasjement som tar slutt og salt i maten.

Men hun vil ikke utelukke at hun kommer tilbake til skogbruket igjen, hvis det skulle dukke opp noe interessant med skikkelig lønn.